

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie D. R. , S. R. i K. R.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 lipca 2024 r.
zażalenia obrońcy skazanych
na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II WKK 9/24
o odmowie przyjęcia kasacji
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 czerwca 2023 r., sygn. II K 175/21, Sąd Rejonowy w Kolbuszowej
uznał oskarżonego:

1. D. R. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 157§ 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 30 zł,
2. S. R. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 40 zł,

3. K. R. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 289 § 1 k.k. i art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 30 zł.

Ponadto sąd zasądził od D. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. B. kwotę 5.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd także orzekł wobec oskarżonego S.R. i K. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat a na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. R. i oskarżonego K. R. świadczenie pieniężne w kwocie po 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W wyniku wniesionej przez obrońcę oskarżonych apelacji Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z 14 grudnia 2023 r, sygn. II Ka 350/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i zasądził od oskarżonych zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego i zwolnił ich z ponoszenia kosztów sądowych.

20 marca 2024 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu kasacja obrońcy skazanych, w którym to nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jego autor podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 92 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Zarządzeniem z 22 kwietnia 2024 r., sygn. II WKK 9/24, upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu odmówił przyjęcia kasacji wskazując, że jest niedopuszczalna z mocy ustawy z uwagi na treść rozstrzygnięcia.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył obrońca skazanych, który zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy to art. 523 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie oceny naruszenia prawa kontekście bycia „rażącym” i czy mogło mieć „istotny” wpływ na treść orzeczenia przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu podczas gdy jest to zadanie Sądu Najwyższego i dokonywanie tejże oceny przez Sąd Okręgowy jest sądzeniem we własnej sprawie co narusza podstawowe zasady prawa - *nemo iudex in causa sua*.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanych okazało się niezasadne. Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 523 § 4 k.p.k., który stanowi, że ograniczenia przewidziane w treści art. 523 § 2 k.p.k. nie dotyczą kasacji wniesionych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub przez podmioty szczególne wymienione w art. 521 k.p.k. W niniejszej sprawie zaistniała jednak żadna z przesłanek umożliwiających skuteczne wywiedzenie kasacji od wyroku sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wyrok skazujący D., S. i K. na karę grzywny. Słusznie uznał bowiem upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, że skoro skarżący nie podniósł w zarzutach pisemnej kasacji uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., a jedynie zarzuty stanowiące w istocie względne przesłanki odwoławcze to z samej treści wywiedzonego środka w realiach niniejszej sprawy wynika, że taka kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Skarżący odmawiając natomiast upoważnionemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu – sędziemu prawa do dokonania kontroli realizacji wymogów formalnych kasacji pomija przy tym treść art. 530 § 2 k.p.k., który nakazuje odmówić przyjęcia takiej skargi m.in. jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Nie jest również tak, że kontrolę taką może przeprowadzić jedynie Sąd Najwyższy, działając w tym zakresie z urzędu. Obowiązek dokonania kontroli formalnej wniesionej kasacji spoczywa z mocy art. 530 § 1 k.p.k. na prezesie sądu odwoławczego lub na upoważnionym przez niego sędzi – co miało miejsce w niniejszym przypadku. Sąd Najwyższy dokonuje takiej kontroli w trybie art. 531 k.p.k. dopiero na etapie, w którym wniesiono już do niego kasację, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt V KZ 92/13). W świetle powyższych ustaleń w pełni prawidłowe i trafne jest zatem zaskarżone rozstrzygnięcie odmawiające przyjęcia wywiedzonej przez obrońcę kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[a]